

possibilitats psicològiques en els personatges que s'entrecruaven dins el marc de la tenebrosa guerra civil, amb els seus efectes especials a un poble com Manacor on, encara avui se recorden subtilment i amb depauperada ràbia els noms d'aquells que en varen ser protagonistes... i restaren entre nosaltres.

«L'endemà de maig», història que situa el protagonista en el marc viu de la guerra civil manacorina (sense mai expressar que es tracta de Manacor) aconseguix crear la llegenda d'un ser enrabiat de viure, indigest de guerra, mes no de la guerra civil, sino de la guerra humana, de la que els humans ens declaram i duïm a terme cada dia.

Per l'amo En Cosme de S'Almonia l'odi parteix de dins ell mateix i reverteix de cap a ell. Comença el primer capítol amb l'enterrament i oficial funerari protagonista de «Morir quan cab». I des d'el primer paragraf la més fonda solitud aflorix en la persona de l'amo En Cosme de S'Almonia, una solitud de vegades plàntera, com la d'aquells moments emocionants en què seu al balança, vora el portal de casa i es posa a ploure. Altres, de forma molt més cruel com l'implacable turment que deix enfluir a la seva dona al llarg dels dies que li resten de vida.

Hi ha també sensibilitat extrema, com quan somnia l'execució d'aquell jovenell, quasi un infant, que subconscientment havia de recordar-li alguna cosa més que el seu fill, les ganes de tenir alguna ramificació pròpia, joventívola que busqués la vida, li devia recordar la pròpia salvació.

Potser el moment culminant és al final de l'obra quan la madona Andreu (la seva dona) mor de tristot al Pedregar i l'amo En Cosme, curiosament i fitxé'n-nos bé, en un fi perfecte, decideix, allí viure de tristot pels anys dels anys.

En definitiva és l'història d'un ser indestructible, cremat d'ell mateix per la manera de ser i de reaccionar, per les seves pròpies dureses i rancúnies. Caldria investigar si es tracta d'un sàdic o d'un masoquista. Jo diria que d'un masoquista que decideix sofrir per traslladar tota la desgràcia a aquells essers que l'enrevolten. Una important llicó que trobam en l'obra més madura i més ben feta de Miquel Àngel Riera que palesa un alt moment creatiu. Caldria considerar si aquesta trilogia tanca tot el cicle novel·lístic iniciat amb «Fuita i martiri...» i que fa desfilar tota una saga. Potser un dia es decidixi a escriure la història de la «garriguera» o tal volta l'autor es desviï vers uns horitzons totalment verjos per la seva recerca. Tant se val, el tema, que és palpant i manté un fil de suspense fins la darrera línia, té una força impressionant, però la vertadera empena ve donada per l'autor amb la seva capacitat de burxar en un aprofundiment psicològic d'uns personatges que són ben reals, d'encà que foren engendrats pel novel·lista.

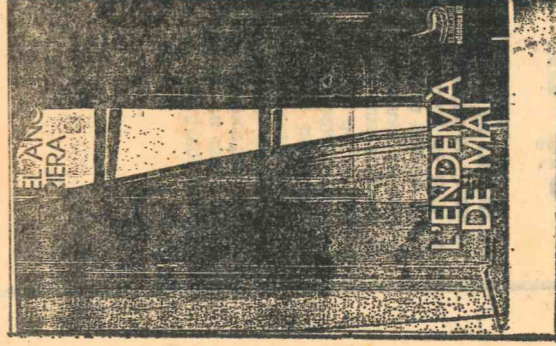
La sequedat actual de bons escriptors mallorquins compta, altra vegada, amb una agradable excepció. Per estar d'acord amb aquestes paraules és suficient envestir la lectura de L'ENDEMA DE MAI.

Bernat Nadal

L'Endemà de maig
Referència: Miquel Àngel Riera

Edicions 62
Barcelona

L'ENDEMA DE MAI

Acaba de sortir al mercat l'únic cap dubte assolirà cotes elogioses i gent apassionada per la creativitat en el món de l'art. L'autor entrà dins el món de la novel·la quan ens va presentar «Fuita i martiri de Sant Andreu Milà». Després va seguir amb una història menys líneal però amb més trama, sortint de l'estil de profunditat per presentar tota una gamma de